

Zítřek

ČESKOSLOVENSKÝ OBČASNÍK

Únor 2008 Číslo 2 Ročník 4

www.zitrek.ic.cz

Jan Kučera - Další obět'
neonacistů

NEZÁVISLÝ OBČASNÍK LEVICOVĚ SMÝŠLEJÍCÍ MLÁDEŽE

V sobotu 19. ledna se v Plzni sešla tisícovka lidí, aby vzpomenula oběti nacistického teroru před 66 lety, kdy byli plzeňští Židé odvezeni do koncentračních táborů. Nikdo z přítomných však netušil, že během tohoto pietního setkání bojuje v nemocnici o život další obět' neonacistického násilí. V Příbrami, v ulici Čs. armády, 18. ledna asi hodinu před půlnocí bodl 20letý neonacista Jiří Fous do oblasti třísel a zad o dva roky mladšího Jana Kučera. Útoky předcházely provokace a hajlování ze strany skupiny místních mladých neonacistů, k níž Jiří Fous náležel. Honzovi kamarádi se snažili zastavit krváčení ze stehenní tepny a čekali na příjezd sanitky. Teprve pak se ukázalo, že má bodné zranění i na zádech. Honza silně krvácel a po chvíli upadl do bezvědomí. Po poskytnutí přednemocniční neodkladné péče jej záchranka převezla na anesteziologicko-resuscitační oddělení příbramské nemocnice, kde v neděli ráno svému zranění podlehl. Celá tragédie má navíc další rozměr. Útočník Jiří Fous je totiž podle našich informací aktivní neonacista i přes to, že je částečně romského původu. Jan Kučera byl antifašistický skinhead z Příbrami, který se svými postoji nijak netajil. Ve svém profilu na Internetu o osobě napsal: „Jsem úplně normální kluk a hlásím se k SHARP skinheads. Je mi jedno, s kým se kamarádím. Nedělám rozdíly mezi lidma podle toho, co poslouchají, jak se oblikaří nebo podle barvy kůže. Dělim lidi podle toho, jak se chovají. Antifašista oí!“ Za svými postoji si stál až dokonca. Navždy zůstane v srdcích své rodiny, přátel a všech antifašisticky smýšlejících lidí. Čest jeho památce!

www.antifa.cz (kráceno)

Redakční rada časopisu Zítřek
tímto vyjadruje veľiký zármutek nad smrťou mladého antifašisty Jana Kučery, ktorý byl zavražden neonacisty v Příbrami a vyslovuje hlubokou spoliúšťast jeho rodině a všem jeho kamarádům.
Ač nesouhlasíme s politickými názory, které Jan Kučera reprezentoval (byl antikomunista), veľice si vážíme jeho památky, jako památky mladého člověka, který se nebalí postavit neonacistickým lupům v Příbrami, za což zaplatil tím nejcejnějším, svým životem.
Hrdinná smrt Jan Kučery, která jej vynesla do pantonu padlých hrdinů antifašistického hnutí, nás zavazuje nejen pomstít jeho smrt, ale také s ještě větším odhodláním čelit narůstajícímu neonacistickému násilí v našich ulicích.
Tak staniž se!!!

Smrt neonacismu!
Smrt autonomnímu naci(onal)ismu!
Věčnou slávu památce Jana Kučery!

Pohřeb Honzy Kučery

V pátek 25. ledna se v Příbrami konal pohřeb Jana Kučery, který byl před týdnem smrtelně zraněn neonacistou Jiřím Fousem. Již před dvanáctou hodinou se u příbramského nádraží scházeli jak přátelé Honzy Kučery, tak i ti, kteří ho sice osobně neznali, ale svými postoji mu byli blízcí. Přes poplašné zprávy z médií zatím nic nenasedvěduje

policejním manévřům. Vidět není jediný policista. Lidí postupem času přibývá. Většina přítomných je v černém. Celkem se zde schází zhruba stovka účastníků. Kolem dvanácti hodin přichází přes železniční nadchod přibližně stočlenná skupina Honzových kamarádů a známých. K nádraží přijíždí hlídka městské policie. Po chvíli se všichni vydávají k smuteční obřadní síni Na hvězdičce. Vůz městské policie nás doprovází, při přechodu silnice zastavuje dopravu. Průvod asi 200 lidí prochází klidně centrem Příbrami. Pár metrů před hřbitovem natáčí příchozí na kameru státní policie. Před obřadní síní čekají Honzovi příbuzní, přátelé rodiny, kamarádi i známí. Převládají mladí, někteří jsou v oblecích, další se i během této smutné chvíle hrdě hlásí k svým subkulturním kořenům. Všichni čekají téměř v naprostém tichu. Lidé drží v ruce květiny, dvojice mladíků přináší věnce se stuhami Nezapomeneme - Antifašistická akce. Přicházejí stále další a další lidé. Celkový počet odhadujeme na čtyři sta. Objevují se i novináři s fotoaparáty a nechybí ani kamery televizních štábů. Televizní reportéři křičují prostranství před smuteční síní a tváří se stále rozladěněji. Žádný konflikt se nekoná, žádná senzace na obzoru. Nakonec se novináři a kameramani soustředí na natáčení všech přítomných a neváhají se shromáždit přímo u dveří do obřadní síně, kde čekají na „dobré záběry“. Jako poslední přichází Honzova nejbližší rodina, před kterou se dav lidí před síní rozestupuje. Ne tak novináři, takže Honzův tatínek razantně odstrkuje kameramana, aby mohl vůbec vejít do smuteční síně. Po čase se otevírají dveře i pro všechny smuteční hosty a lidé postupně vcházejí. Kamery natáčejí všechny vstupující, dokud nejsou na přání rodiny média pro neúctu vykázána. Ani zdaleka se všichni přítomní nevejdou do smuteční síně a několik desítek lidí zůstává před budovou. Začínají znít Honzovy oblíbené písně. Jako první zní píseň švédské kapely Perkele „I've got a heart full of pride“ Mé srdce je plné hrdosti. Na mnohých tvářích se objevují slzy, které nikdo neskrývá a za které se nikdo nestydí. Slovo na rozloučenou vydvihuje Honzovo odhodláni žít svůj život po svém bez ohledu na rizika. Po závěrečné písni zakrývá rakev ozdobenou květinami opona. Značná část přítomných kondoluje rodině a nejbližším pozůstalým. Trvá celou hodinu, než svou soustrast vyjádří všichni. Ti, kdo vycházejí ven, jsou opět terčem fotografií a objektivů televizních kamer. Několik lidí dává novinářům jasné najevo, co si o jejich „prací“ myslí a vytlačují je ze schodiště. Když se před budovou opět shromáždí většina smutečních hostů, přicházejí Honzovi kamarádi, kteří nesou Honzovu fotografii a černý prapor, za kterým se řadí smuteční průvod. Průvod lidí vyráží ze hřbitova. Cílem je hostinec Na Chmelnici, kde minulý týden k tragédii došlo. Několik stovek mladých lidí v tichosti prochází centrem Příbrami, tentokrát přímo přes pěší zónu. Překračujeme několik ulic, kousek za železničním přejezdem dorážíme k budově hostince. K hostinci přijíždí několik automobilů městské i státní policie. Dodávky s těžkoooděnci většinou zůstávají v pozdálí. Před dveřmi, za kterými se Honza utkal se svým vrahem, je umístěna fotografie a zapalují

A TEĎ BUDEŠ ZDEMOKRATIZOVÁN TY!

se svíčky. Novináři opět zblízka fotografují, usměřuje je až dvojice, která jim zády zabraňuje v bezprostředním přístupu k pietnímu místu. Po zapálení svíček a chvíle piety se větší část průvodu vydává k restauraci na Fialce. Ostatní se rozcházejí do města. Možná ke zklamání senzacechtivých médií proběhlo celé smuteční setkání bez jakýchkoli excessů, či provokací. Někteří média si pak v nouzi vypomohla alespoň fabulacemi. Za pomoci zdárně šířeného bludu skinhead = neonacista tak třeba vznikla dojemná soap opera o anarchicko - neonacistickém smíření Nic podobného se samozřejmě neodehrálo, na místě prostě jen byla řada antisrašistických skinheadů, což je věc, kterou některá média (respektive někteří novináři) zjevně dosud nedokázala pochopit. Jediní, kdo narušovali pietní atmosféru tak byli paradoxně právě novináři a policejní kameramani.

www.antifa.cz

Afrika nikoho nezaujima...(?)

Před nedávnom ma zaujala tlačová správa vydaná svetovou mediálnou agentúrou Reuters zo dňa 22.1. 2008. Hovori o tom, že v Africkej krajine DR Kongo (niektorí ju poznáte pod názvom Zair) zomrie na následky občianskej vojny, hladu a bežne liečiteľných chorôb na 45. 000 obyvateľov... Bodka. Tá bodka je asi najvyššieho. Štyridsaťpäťtisíc obetí mesačne... No a čo? Bodka!!! Arogancia a presvedčenie v nemennosť stávajúceho zriadenia, teda kapitalistický dogmatizmus, nepozná hranic.

Všimnite si však, že jeho viera v nemennosť neprichádza ani tak náhodne. Informácia ktorú verejne do celého sveta nechá zverejniť agentúra Reuters ostane celkom bez povšimnutia. 45. 000 ľudí mesačne zomrie, no nestojí to ani za to, aby sa táto informácia dostala do hlavného televízneho spravodajstva, ktoré sleduje najširšia vzorka obyvateľov. V kapitalizme si ľudia môžu napísať čo chcú, samozrejme, ak to nikoho nezaujima... To je prípad 45. 000 obetí čiernej pleti, ktorých jedinou vinou je, že sa narodili na „zlej“ časti našej planéty. Zlošť aká ma pochytila, neprišla ani v samotnej informácii, lebo ako čitateľ pokrokových časopisov a kníh si mi známe i hrozivejšie informácie a nie z minulosti, ale zo súčasnosti. To čo vo mne vyvolalo zlosť je arogancia vládnucej triedy, ako si dovoli túto informáciu priniesť bez akéhokoľvek strachu, že niekoho niekde – kto si to prečíta – napadne, že každá obet' má svojho vraha... A vrah môže byť v prípade dokázania viny potrestaný... Naštudoval som si teda niečo o Kongu (Zairu). História tejto Africkej krajiny je pestrá... Kravo pestrá povedal by som. História kolonizácie krajiny siaha až do doby panovania belgického kráľa Leopolda II., ktorý podnikol kroky k tomu, aby si zaistil vládu v DR Kongu. Založil v Bruseli Medzinárodné združenie pre Kongu. Pôsobil v ňom pod jeho predsedníctvom rada finančníkov z rôznych európskych krajín. Je zaujímavé, že Leopold II., pri svojej koloniálnej aktivite nevystupoval ako belgický kráľ, ale ako súkromný podnikateľ. Nechcel z Konga urobiť belgickú kolóniu, ale

Revolution is in, revolution makes free!